

Ett barnhemsbarns berättelse i ny ton

TEATEN

Varför lämnade de bort dig? Vilde de inte ha dig? Frågorna ekar från en skolgård för länge sen, flickan som började gråta är vuxen. Nu berättar hon sin historia från teaterscenen.

DUO. Fia Adler Sandblad och Jonas Franke-Blom står för skådespel och musik.

Jag är ett barnhemsbarn är titeln på Fia Adler Sandblads föreställning som har premiär i kväll. De omhändertagna barnens berättelse blev synliga i vårvårdsutredningen som beställdes av regeringen 2006. I den medverkade Fia Adler Sandblad som själv blev lämnad på barnhem en vecka gammal och sedan placerad i fosterfamilj.

—Det var så vansinnigt många berättelser som inte hade berättats. Jag tänkte att jag måste göra något av det en dag, säger hon.

VÄGEN TILL DEN här föreställningen har varit lång. Fia Adler Sandblad använde två års masterstudier på Högskolan för scen och musik för att komma på hur det skulle bli scenkonst av hennes berättelse. Dessförinnan hade hon ägnat årtal åt att bearbeta sina upplevelser och sin rädsla för relationer. Annars hade föreställningen inte varit möjlig, menar regissören Gunnilla Johansson. De två har arbetat tillsammans under ett år med ett projekt som började med skolkonserterna Söt, tyst och duktig på Konserthuset i våras.

—800 ungar satt knäpptysta. I Konserthuset fanns en tveksamhet inför ämnet först, men barn är superintresserade, och frågor som vad skulle hända om mamma dog, eller pappa försvann är relevanta för dem, säger Gunnilla Johansson som till vardags är regissör och skådespelare på Backa, kombinationen unga och brännbara ämnen är inget nytt för henne.

VUXENFÖRESTÄLLNINGEN ÄR i mindreformat men samtidigt mer komplex. Och så innehåller den nykomponerad musik.

Jonas Franke-Blom som varit inkopplad sedan tiden på HSM har tonsatt vissa avsnitt som blivit till sånger, han har lagt ljudlandskap och sitter själv vid pianot. Ett in-

strument som verkligen får visa vad det går för i föreställningen. Inköpt på Blocket, transporterat från Mafätten igen synth inbyggd. Nya toner lockas fram med hjälp av suddgummi, metallbitar, och glas.

Jonas Franke-Blom medverkar även som skådespelare, med repliker nogsnamt utvalda av regissören. Det fanns en tanke från början att vara två på scenen för att berättelsen är svår och vissa saker är tunga att säga.

—Det ska kännas bra för publiken, den ska inte bli överfälden, säger Gunnilla Johansson.

Men allt är inte elände i föreställningen, har finns också ljuspunkter. Och dräpligheter och humor.

—Det är inte meningen att man

Fakta: Jag är ett barnhemsbarn

- Premiär i kväll på Adas musikaliska teater, Konsteplidemin.
- Spelas i januari 2015 på Göteborgs stadsmuseum i samband med utställningen Hitra hem och Vidkärrs barnhem.
- Bygger på Fia Adler Sandblads berättelse om sig själv.

ska gråta i två timmar, eller det får man ju, men vi vill att pjäsen ska vara till läkning.

För Fia Adler Sandblad var det andra vuxna som stod för ljuspunkterna, som vissa lärare i skolan och en pianoförare.

—Där mötte jag den klassiska musiken och en vuxen som såg mig, jag fick ett eget rum.

I PJÄSEN FÖREKOMMER också tre röster av personer som omhändertogs som barn och som deltagit i en skrivargrupp tillsammans med Fia Adler Sandblad.

—Föreställningen är ett sätt att bryta tystnaden, det här har varit en ickeifråga, säger hon.

Varför tror ni det varit så? —Jag tror det bottnar i en allmän skuld känsla, säger Gunnilla Johansson.

Många barn omhändertats av samhället även nu för tiden, pjäsen avslutas med fakta från dagens situation.

ULLA SUNDSTRÖM
031-62 46 47 ulla.sundstrom@gp.se

LJUSPUNKT. Fia Adler Sandblad använde två års masterstudier på Högskolan för scen och musik för att komma på hur det skulle bli scenkonst av hennes berättelse. Nu vet hon. Bild: BJÖRN OLSSON